

Matias Vallés

A ningú no se li ha ocorregut plantejar que *Papá Canguro* sigui una sàtira sobre el capitalisme salvatge nord-americà i la seva estructura familiar, amb el pretext d'una fabuleta intrascendent. ¿Per què, però, la banal *Dogville* es presenta com un denúncia del somni americà a l'alçada de Dreiser, sota el format d'una relat esòpic? Senzillament perquè la primera du a bord Eddie Murphy, a qui ni la raça salva de la desqualificació, i la segona, Lars von Trier, la profunditat del qual ningú no s'atreveix a discutir.

Resulta encara més sagnant que el resultat burlesc no provengui d'una materialització fallida, sinó de la intenció primera del director. "Accepteu tot quant surti de mi", proclama Von Trier, cosa que suposa un menyspreu afegit per als espectadors. Gree-

naway fracassa estrepitosament en el seu darrer projecte, paral·lel en més d'un aspecte a la pel·lícula que comentam, però no ofèn els desgraciats que varen fer l'esforç d'emocionar-s'hi. Per contra, *Dogville* no serveix perquè ens serveix Dogfood, menjar per a cans, que ha de reinterpretar-se com una vianda exquisida perquè s'assabo-reix en vaixel·la de porcellana.

La coartada de *Dogville* és perfecta, perquè confon el fastic o disgust que provoca la pel·lícula amb les reaccions que només hauria de provocar la situació que descriu. Tanmateix, una pel·lícula que et convida a matar el director no és necessàriament una bona pel·lícula d'assassins. Admir el Dogma, la mare del ca de *Dogville*, però la prova millor de l'esterilitat del darrer Von Trier es deu al fet que no hi ha un sol moment en què puguem seguir la història, perquè es-

tam molt ocupats admirant-nos de l'atreviment del gran danès, Dogbig. Afegim-hi una discreta direcció d'actors. M'agradaria conèixer els comentaris de la irascible Lauren Bacall, amputada fins a passar d'actriu secundària a irrellevant.

El menys asfixiant de *Dogville* és el poblet de per riure on transcorre ¿l'acció? I als qui mantenien una ombra d'expectativa, se'ls desploma amb la matança final. Aquí es demostra que, com no podia ser altrament, Von Trier s'estava prenent seriosament, per la qual cosa es crema dins la seva pròpia megalomania. En resum, un nou exemple d'allò que Schopenhauer anomenava el "còmic pedant", quan l'efecte hilarant ve produït per un factor diferent a l'esperat. Així, un actor a qui li cauen els calçons en escena. O a qui els hi arrenca un ca d'una mossegada, Dogbite. ■